

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **A. S.**, zastoupená Mgr. Janem Švarcem, advokátem sídlem Vodičkova 24, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad práce – Krajská pobočka pro hl. m. Prahu**, se sídlem Domažlická 11, Praha 3, ve věci žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného, o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 6. 2019, č. j. 14 A 30/2019 - 22, ve znění opravného usnesení ze dne 11. 6. 2019, č. j. 14 A 30/2019 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně se žalobou podanou dne 21. 2. 2019 domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného. Podáním ze dne 21. 3. 2019 vzala žalobu zpět, proto Městský soud v Praze (dále „městský soud“) řízení výrokem I. v záhlaví označeného usnesení ze dne 3. 6. 2019 zastavil. Výroky II. a III. pak rozhodl o vrácení části soudního poplatku žalobkyni a o povinnosti žalovaného zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 13 342 Kč. Opravným usnesením označeným v záhlaví (dále „opravné usnesení“) pak výroky II. a III. usnesení ze dne 3. 6. 2019 nahradil textem, podle něhož je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 12 342 Kč (výrok I.), a odložil vykonatelnost výroků II. a III. původního usnesení ze dne 3. 6. 2019 do nabytí právní moci opravného usnesení.

[2] Žalovaný proti výroku I. opravného usnesení podal kasační stížnost. Z jejího obsahu je zřejmé, že směřuje výhradně do výroku soudu (rozhodnutí, kterým se řízení končí, ve znění opravného usnesení), kterým mu byla uložena povinnost zaplatit žalobkyni na nákladech řízení konkrétní částku ve stanovené lhůtě. Žalovaný (dále „stěžovatel“) je přesvědčen, že městský soud opřel výrok o nákladech řízení o jinou skutečnost než o tu, jež měla být za rozhodnou považována podle stěžovatele. Namítal, že v řízení nebyl vůči žalobkyni nečinný a městský soud rozhodl o nákladech řízení nezákonně, na základě nedostatečně zjištěného stavu věci. Dovojuje účelovost jednání žalobkyně při podání žaloby i jejím zpětvzetí. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud výrok I. opravného usnesení zrušil a sám rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení (o žalobě) právo. Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[3] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností včas podané kasační stížnosti z pohledu § 104 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). Podle tohoto ustanovení je kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, nepřipustná (zvýraznění doplněno).

[4] V této věci stěžovatel brojí výlučně proti jemu uložené povinnosti hradit náklady řízení o žalobě, neboť ji považuje za nespravedlivou a nezákonně uloženou. Výrok o zastavení řízení nenapadá. Výše uvedenému ostatně odpovídá také formulace petitu kasační stížnosti, ve kterém stěžovatel navrhuje Nejvyššímu správnímu soudu, aby zrušil pouze výrok, jímž byl zavázán k úhradě nákladů ve prospěch žalobkyně, a žádá, aby soud sám rozhodl nově tak, že na náhradu nákladů řízení nemá nikdo právo.

[5] Jelikož zákon ve výše citovaném ustanovení zcela jednoznačně označuje kasační stížnost napadající **jen** výrok o nákladech řízení za nepřipustnou, nelze ji věcně projednat a musí být odmítnuta [§ 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.]. Zákonodárce tímto způsobem zcela vyloučil revizi nákladového výroku, a to i pro situace, kdy by bylo zjevné, že povinnost k úhradě byla uložena v rozporu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2004, č. j. 4 Ans 1/2004 - 53).

[6] Nad rámec nutných důvodů rozhodnutí lze pouze dodat, že přezkumu nákladového výroku by se bylo možné domoci toliko za situace, kdy by současně byl kasační stížností napaden i výrok hlavní (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64). Současně by však musela být splněna podmínka, že kasační stížnost bude proti výroku ve věci samé přípustná, a to i subjektivně (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Ans 17/2012 - 33). Žalovaný správní orgán by se tak býval musel domáhat pokračování v řízení a meritorního projednání žaloby tím, že by zpochybnil zákonnost výroku o zastavení řízení). Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu přitom brání podávání takových kasačních stížností, které napadají hlavní výrok toliko účelově, pouze ve snaze domoci se příznivějšího rozhodnutí o povinnosti k úhradě nákladů řízení o žalobě (srov. např. výše citované usnesení č. j. 1 Ans 17/2012 - 33, body 10 až 12).

[7] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu